

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 25 лютого 1984 року

№ 25 (3376).

Ціна 2 коп.

У К А З

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР
ПРО НАГОРОДЖЕННЯ ТОВ. ЖЕЛІБИ В. І.
ОРДЕНОМ ДРУЖБИ НАРОДІВ

За багаторічну активну роботу в партійних і радянських органах і в зв'язку з п'ятдесятиріччям з дня народження нагородити голову виконавчого комітету Кіровоградської обласної Ради народних депутатів тов. ЖЕЛІБУ Володимира Івановича орденом ДРУЖБИ НАРОДІВ.

Перший заступник Голови Президії
Верховної Ради СРСР
В. КУЗНЕЦОВ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР
Т. МЕНТЕШАШВІЛІ.

Москва, Кремль.
23 лютого 1984 р.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ЗАВОД «ГІДРОСИЛА». Високими виробничими показниками ознаменувала старт 1984-го року комсомольсько-молодіжна бригада по обробці об'єм НШ-50 (бригадир молодий кому-

ніст Олександр Товстенко, грунтосортер Любов Машан). План робіт за січень виконано на 112,7 процента, за дві декади лютого — на 107,6 процента. У цеху незмінно високою є культура виробництва — її оцінено

на «відмінно». Колектив з честю виправдовує своє звання бригади імені XXVI з'їзду КПРС. На знімках: комсомольсько-молодіжна бригада на чолі з майстром бригади молодим комуністом Віктором Галдою (на фото

в центрі); слюсар-механік комсомолець Георгій Вовченко; наладчик молодий комуніст Олександр Фостов знаходить хвилинку — другу, щоб порадити або допомогти товаришеві.

Фото В. ГРИБА.

НА ЧЕСТЬ РОКОВИН

Виповнилося 66 років з дня створення Радянських Збройних Сил. Як всенародне свято відзначили його жителі міст і сіл орденної Кіровоградщини. 22 лютого з нагоди цієї дати в обласному центрі відбулися урочисті збори представників партійних, радянських, громадських організацій та воїнів місцевого гарнізону. Збори відкрив перший секретар міськомкому Компартії України В. О. Сокурєнко. З доповіддю про героїчний шлях Радянської Армії і Військово-Морського Флоту виступив офіцер А. К. Бабчинський.

За доброю традицією в обкомі ЛКСМУ відбулася зустріч з молодими воїнами, ветеранами Збройних Сил. Зі святом їх привітали перший секретар обкому комсомолу І. О. Шенченко, учасник оборони Москви і берлінської

го Союзу В. О. Верховланцев.

У вищих і середніх спеціальних навчальних закладах, загальноосвітніх школах тривали уроки мужності. Комсомольці і піонери відвідали військові підрозділи, де зустрілись з відмінниками бойової і політичної підготовки.

В усіх дтсаафівських організаціях за програмою місячника оборонно-масової роботи, який завершився, пройшли військово-спортивні ігри, юншки та дівчата склали залік з фізичної та військово-технічної підготовки.

Представники трудових колективів, студенти, школярі йшли 23 лютого до обелісків, що встановлені на честь героїчно загиблих воїнів. Вони поклали квіти до підніжжя монумента героям громадянської та Великої Вітчизняної воєни, пам'ятника Невідомому солдату на меморіальному кладовищі.

«Росту разом

з колективом...»

Розповідає секретар комітету комсомолу виробничого об'єднання по сімвалках «Червона зірка» Василь Шпак:

— Леоніда обрали бригадиром несподівано. Він за короткий термін роботи у механоскладальному цеху зарекомендував себе відповідальною, серйозною людиною і робітником. Надихає молодь своєю участю у всіх справах бригади, громадській роботі, яка ніколи не перетворювалась для нього у просту формальність, а завжди була пов'язана з постійним живим спілкуванням з товаришами по роботі.

Вже у 1980 році, коли Леонід тільки починав як бригадир, колектив токарів виконав річне завдання на 117 процентів. У наступному році бригада Бобошка звернулася до всіх комсомольсько-молодіжних колективів міста Кіровограда із закликом гідно зустріти 60-річчя утворення СРСР, виконавши дві з половиною річні норми, а п'ятирічку — за чотири роки. Хлопці Бо-

бошка перші показали гідний приклад, неодноразово ставали переможцями заводського, районного і міського соціалістичного змагання серед споріднених колективів.

Нині комсомольсько-молодіжна бригада Л. Бобошка працює в рахунок лютого 1985 року.

Із розмови з Леонідом Бобошком.

— Леоніде, яну подію у своєму житті ти вважаєш

найголовнішою і найважливішою для себе?

— Мене завжди хвилюють спомини про ті урочисті дні, коли на обласній комсомольській конференції я був обраний делегатом XIX з'їзду ВЛКСМ. Відчув тоді, наскільки зросла поклада на мене відповідальність як за виконання особистого виробничого плану, так і за показники своїх товаришів по бригаді.

— Старт у 1984 році на-

масштаби тієї справи, якій повсякчас сповна віддаєш душевну силу і енергію своїх рук.

Почуття відповідальності, почуття господаря зросло в молодому комуністові подібно тому, як перша його трудова стежка з батьківського поля переросла у великий курний шлях серед ланів республіки і країни, які згодом поєдналися для хлопця в одне велике рідне поле.

п'ятирічка і ми

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

для того, щоб обточити деталь «зірочка», необхідно було робити дві установки її на верстат. На це витрачалися дорогі цінності хвилин. Зібралися з товаришами, поміркували і вигадали спеціальний пристрій для кріплення цієї деталі, який дозволяє тепер за одну установку виконувати дві і більше операції. Ще одне. Специфіка роботи нашої бригади така, що кожного дня ми, як правило, обробляємо різні деталі. Тут, звичайно, свої труднощі. Доводиться часто «перестроювати» верстати на новий вид роботи. Та, наприклад, при плані шістьдесят шестерень завжди намагаємось зробити сто і більше. Отже, думаю, навчилися ми долати труднощі і добре засвоїли цей нелегкий спочатку режим роботи.

— Леоніде, чи є у вашій бригаді резерви дальшого зростання виробничих показників?

— Звичайно, резерви є. Насамперед, це позначається на виробничих показниках нестабільне поповнення бригади. Правильні-

ше, якщо молодь й приходить до нас після закінчення професійно-технічних училищ, то незабаром йде на службу в армію, а згодом повертається на підприємство рідно. Звідси й випадки порушень трудової дисципліни, мовчати про які не маю права. Але ж поки навчимо, то на його місце знову приходять новенький. Та, добре розуміючи недоліки в роботі, саме на них і звертаємо найбільше уваги. Часто буваємо в базовому профтехучилищі № 4, у підшефних середніх школах №№ 16 і 34, де проводимо бесіди по профорієнтації, позакласні години. За порушення трудової або технологічної дисципліни вимогливіше і об'єктивніше питаємо з наших молодих товаришів.

Звичайно, існують причини, що не залежать від нас. Оскільки триває реконструкція діючих цехів, ми, звичайно, не можемо розраховувати на більш сприятливі умови для роботи.

Василь Шпак
С. ТРЕНІЧ.

Прапор над копром. (Відкриття шахти «Ведмежоярська»).

Фото І. КОРЗУНА.

Оголошено фотоконкурс

Шановні читачі, дорогі друзі газети! «Молодий комунар» оголошує конкурс на кращий фотознімок, присвячений 60-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Приймати неповторну мить життя, аби зберегти її для майбутніх поколінь — з цим завданням справляється будь-який фотограф, який вміє працювати з фотоапаратом у руках вміючого і передусім закоханого у фотосправу майстра. Тематика нашого конкурсу різноманітна — це натхненний труд молодих хліборобів на врожайних нивах області і ударна вахта

комсомольсько-молодіжних колективів промисловості, це навчання і відпочинок молоді, це спорт і творчість... Одне слово — розповідь про молодого сучасника мовою фотографії.

У конкурсі можуть взяти участь усі бажаючі — і ті, для кого фотосправа є професією, і аматори. Ми чекатимемо знімків від членів фотоклубів при Палаці піонерів, будинках культури, школах. Якщо вам і вашим друзям подобається фотознімати, — надсилайте його на конкурс.

Фотографії друкуйте на глянцевому папері, розмір їх не повинен перевищувати 18х24 сантиметри.

Кожен знімок супроводжуйте коротким текстом. Вкажіть також свої прізвище, ім'я та по батькові, адресу. На конвертах робіть помітку — «Фотоконкурс МК».

Підсумки конкурсу будуть підбиті після 29 жовтня нинішнього року — Дня народження Ленінського комсомолу.

На переможців конкурсу чекає цінний приз і два заохочувальні. Найкращі знімки будуть регулярно публікуватися на сторінках «Молодого комунара». Переможців конкурсу буде нагороджено також грамотами газети «Молодий комунар».

Батьківський авторитет

З хвилюванням перечитуємо ми проект ЦК КПРС «Основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи», що винесений на всенародне обговорення. Серед важливих положень проекту, що сприятимуть поліпшенню виховання підростаючого покоління, важливе місце займає педагогічний всеобуч батьків. Це цілком правильно. Чомусь у деяких батьків складається одностороннє поняття про виховання своїх дітей. Мовляв, нехай школа їх виховує. Але в Конституції СРСР чітко вказано, що громадяни СРСР зобов'язані піклуватися про виховання дітей, готувати їх до суспільно корисної праці, рости гідними членами соціалістичного суспільства.

На запитання, як виховувати маленьку людину, дають ґрунтовні відповіді А. С. Макаренка, М. І. Калінін, Н. К. Крупська, В. О. Сухомлинський, багатий досвід народної педагогіки. Великий знавець дитячих сердець А. С. Макаренко пише, що ті батьки, у яких діти «не слухаються», схильні інколи думати, що авторитет дається від природи, що це — особливий талант... Ці батьки помиляються. Радісно і приємно бачити,

як син заміняє батька за штурвалом комбайна, йде його стежкою, але вдвоє радісніше, коли про батька і матір говорять, що дітей своїх вони виховали справжніми людьми. Можна з самого малечку оточити дитину матеріальним благополуччям, а виросте вона егоїстом.

Чи завжди ми турбуємося про свій батьківський авторитет? Чи завжди ми приділяємо дітям максимум уваги? Він, оцей авторитет, закладається у свідомості ще зовсім маленької людини. Як ставиться батько до матері, чи похвалила дитина за одержану сьогодні п'ятірку, чи справедливим було покарання. Наша думка про оточуючих, виконання службових і громадських доручень не повинно обходити і маленьких громадян.

«Підвищення ефективності виховання великою мірою залежить від погодженості зусиль і єдності вимог до учнів сім'ї, школи, громадськості і трудових колективів», — так записано в «Основних напрямках реформи загальноосвітньої і професійної школи».

Батьківські університети, які працюють майже в кожній школі, діяльність батьківських комітетів — все це входить у поняття «Батьківський всеобуч». І робота батьківських комітетів спрямована в єдине русло: вирощувати і виховувати нашу майбутню зміну — активних будівників комуністичного суспільства.

М. ЛИТВИНЕНКО.
м. Новомиргород.

НА СТУДЕНТСЬКИХ МЕРИДІАНАХ

3 мольберта — на виставку

Над озером — захід сонця. На яскраві відблиски, які виграють на блискитній воді, задумано дивляться двоє в зелених шторміях. Про що мріють ці хлопці? Про нові світлі міста, широкі магістралі, сучасні заводи, про те, що їм — комсомольцям вісімдесятих — випали честь і щастя обжити тайговий простір. «Першопрохідці» — так назвав своє полотно Володимир Кравченко, повернувшись з творчого відрядження на БАМ. Його картина серед чотирьохсот шістдесяти творів експонується на виставці курсових і дипломних робіт студентів Київського державного художнього інституту останнього п'ятиріччя.

О. ПЕТРУНЬ,
кор. РАТАУ.

ЦІКАВО ЗНАТИ

«Дорога редакції!

Просямо повідомити нам історію та час написання пісні «Гімн демократичної молоді» (слова Л. Ошанина, музика А. Новикова). Ми звертаємося до допомоги до шкільної та сільської бібліотек, але там нічого не вдалося дізнатися.

Учні 8 класу Миколаївської восьмилітньої школи Добровеличківського району».

ПІСНЯ КРОКУЄ ПЛАНЕТОЮ

Закінчилася друга світова війна. Та недовго тишилася світ спокоем, що настав: реакційні кола розпочали «холодну війну». У цій тривожній ситуації молоді світу почала шукати шляхів об'єднання і солідаризації. Було ухвалено провести Всесвітній фестиваль молоді й студентів за мир і дружбу.

До програми фестивалю вирішили включити музичний конкурс. Делегації країн-учасниць мали представити на нього свої пісні. У конференц-залі ЦК ВЛКСМ зібралися поети і композитори. Їм оголосили завдання — створити пісню до фестивалю. Вона мала бути такою, аби пролунала на весь світ. Поступово, від зустрічі до зустрічі поети і композитори наближалися до розв'язання цього завдання.

Нарешті поет Лев Ошанін і композитор Анатолій Новиков (у них за плечима були рони творчої співдруж-

ності) принесли пісню, що починалася словами: «Діти різних народів, ми для єдиного миру живемо...». Мелодія пісні — велична, впевнена, бойова. Проте це був тільки початок роботи. Багато разів автори допрацьовували свій твір. Справа в тому, що не тільки жорі, але й жонжен учасники зустрічі в ЦК ВЛКСМ миг висловили свої зауваження при обговоренні пропозицій пісень. І слід сказати, що чимало зауважень були слушними.

І ось — урочистий від'їзд нашої делегації в Прагу на перший Всесвітній фестиваль молоді й студентів 1947 року... Згодом звіти надійшли радісна звістка: пісня радянських авторів визнана найкращою. Це був міжнародний жорі, але й всі учасники фестивалю визнали пісню «Діти різних народів» найкращою, а головне — заспівали її.

Через два роки Всесвітня федерація демократичної молоді обрала пісню гімном організації.

Минуло більше трьох десятиліть. Всесвітні фестивалі в Будапешті, Бухаресті, Берліні, Москві, Хельсінкі починалися і закінчувалися виконанням цієї пісні — тисячі людей, взявшись за руки, співали її. На багато мов народів світу перекладено «Гімн демократичної молоді». За 37 років багато випробувань зазнав цей гімн — вороги стріляли у тих, хто його співав, їх переслідували, саджали в тюрми.

Та «Гімн демократичної молоді» переможно йде по світу. І жодна міжнародна зустріч молоді не обходиться без нього. Як прапор, що пісню несуть мільйони людей, вона переходить кордони і ніяка сила не може зупинити її ходи. «Пісню молоді ніколи не убієш, не убієш!» — співається в ній. І це справді так.

Підготувала
Л. БОНДАР.

Раїсіна

З Раїсою Бастух зустрілися на фермі у корівнику, там, де вода працює. У червоній кофтинці, у легенькій хустинці з червоними макамп, невисока, тендітна, вона, подібши корів, поралася біля годівниці. Усе робила, щоб був порядок, щоб була ідеальна чистота у годівницях, корм і сіль, перевіряла, чи не зіпсувалася яка автопоїлка.

Ще з дитинства вона працювала. Семикласницею допомагала будувати рідну школу, а у восьмому влітку вже трудилася у навчально-виробничій бригаді. Не цуралася ніякої роботи. Бо то ж була її школа, її поле, її кукурудза й картопля. І яблучний сад, сонячні вороники пшениці на токах...

Третя молочнотоварна ферма на пагорбі, з якого видніється все село. Тут на високій шоглі майорить червоний прапор, піднятий на її честь. Щодня Раїса від кожної з 29 корів своєї

ДОЛЯ

групи надає по 17 кілограмів молока. Навіть улітку не кожна корова дає по 17 кілограмів.

Як Раїса досягла цього успіху? Чи їй просто всміхнулася доля?

Все. Доїльні апарати, наповнені вщерть молоком, чекають машини, всюди лад. Є час готувати серйозно, швидко, відверто. Адже розмова не проста: спогад для доярки. Наука для інших...

— Люблю свою професію і не шкодую, що стала дояркою, — говорить вона. — Коли пишуть про нас, доярок, то найбільше про нашу працю. І найменше торкаються наших дум. Я не раз думала про свою професію. І про те, як дехто з моїх однолітків ділав професію на іспік, а неромантичні — так

лиш, для обов'язку; і на хороші та прекрасні. Але ж нема такого поділу. Нема, всі професії потрібні, а раз так, то й хороші! І якщо хтось скаже, що ось ця професія, мовляв, найкраща, то це теж неправильно.

Є в нашій роботі всього — і гній треба вичищати, і рано вставати, а додому повертаєшся при зорях... Але ж наші корівки дають людям молоко, масло, сир, сметану...

У кращих доярок колгоспу вчилася Раїса. Навчаницею у неї Є. Бойко. Ця наука не проходить даремно. Вчилася у них найголовніше — ніколи не бути байдужою. Бо кожна доярка знає турботи — вчасно подоїти, нагодувати, напоїти корів, дотримуватись розпорядку дня, бути небайдужою.

Найменше говорить про себе, а більше про своїх помічників, друзів. Отих, що в полі. Де вітри, де морози, де сніг хмари, і грози, і зливи. Про отих, що виростили сорок п'ять центнерів

кукурудзи у зерні, хороший урожай соняшників, що три укоси одержали багаторічних трав, щоб був силос, сіно, сінаж, комбікорми...

— Однак, Раїсо, самі лише корми не дадуть бажаного результату.

— Це так. Ви не уявляєте, які розумні ці тварини. А які вони приємні! Бо люблять чистоту.

У господарстві постійно дбають про омолодження стада. Недавно закупили теличок найкращої високоудійної породи. Торік третя молочнотоварна виробила 8640 центнерів молока. На 160 центнерів більше, ніж планувалося. Майже все молоко здали першим сортом. Добре трудяться тваринники і в цьому році. Р. Бастух нині зобов'язалася надіти від кожної корови не менше 3000 кілограмів молока.

М. СТОЯН,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
с. Паньчів,
Новомиргородський район.

НАШ РАДЯНСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

«Будь

господарем

свого дому»

Під таким заголовком у «Молодому комунарі» за 20 грудня 1983 року було надруковано критичну кореспонденцію, в якій говорилося про недоліки у роботі студентської ради гуртожитку № 3 Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, комітету комсомолу і студпрофкому вузу. Редакція одержала відповідь від секретаря парткому КІСМу П. А. Коваленка. Він повідомив, що кореспонденція була обговорена на засіданнях студрад гуртожитків інституту і на засіданнях комітету комсомолу та студпрофкому. Питання, пору-

шені у матеріалі, розглядалися також на нараді партгоспактиву і на засіданні ради з ідейно-виховної роботи.

Намічено провести ряд заходів з метою надання допомоги студрад гуртожитку у вирішенні питань студентського самоуправління. Щоб активізувати роботу студрад і забезпечити підготовку гуртожитків до нового навчального року, перевибрати членів студентських рад планують проводити не поспіхом, а до початку літніх канікул. Ремонт гуртожитків будуть робити хлопці і дівчата, об'єднані в один студзагін.

Партком постійно тримає на контролі виконання намічених заходів.

Читач-газета

З ПОЧАТКУ РОКУ ДО РЕДАКЦІЇ НАДІЙШЛО 943 ЛИСТИ.

В останні місяці на сторінках різних газет і журналів з'явилася багато публікацій, присвячених 40-річчю прориву Ленінградської блокади, розповіді про героїчних захисників міста на Неві. Листи на таку тему одержує й «Молодий комуніст». Ветеран праці В. Мудря з Малої Виски, зокрема, написав про Н. С. Погоріло-ву, котра пережила 900 го-лодних і холодних блокад-них днів і ночей. Після вій-ни переїхала в Малу Виску, працювала на залізниці, але ніколи не забувала ні страшних пожеж, ні смаку ленінградського хліба, кож-на крихта якого цінувалася на вагу золота. Тому дуже

імені Калініна. З. Колос із колгоспу «Ленінський шлях» цього ж району від імені односельців просить побажати успіхів у роботі молодій комуністці Катерині Галан, яка працює на тваринницькій фермі № 3. Навіть ставши матір'ю, до-ярка не залишила роботи на фермі. І це завдяки то-му, що їй в усьому відома допомагає чоловік Василь Васильович.

Цікаво було читати лист головного бібліотекаря об-ласної бібліотеки для дітей імені А. Гайдара О. Шугас-вої. У юних кіровоградських читачів побував письменник Л. Д. Давидов, який наро-дився в нашому обласному

Медсестра Ірина Солонар

Згасав день. Стихають звуки в коридорі, у пала-тах. А медичні сестри все ще продовжують трудитися. Ось проминають двері, і в нашу палату заходить зов-сім юна медсестра у біло-світлому халаті, накрохма-леній шапочці. За хвилину — друга вона вже знає, як хто себе почуває, кому з хворих, щоб підняти настрій, слід приділити більше уваги. Ко-жен з нас, хворих, чекає погляду, усмішки Ірини Вікторівни.

— Як і всі лагідні руки! — з любов'ю говорять старий фронтівник Павло Петрович Нікітенко. — Пригадую наших фронт-ових сестричок і порівнюю з ними цю м'ялу дівчину. Во-на завжди все пам'ятає, не-веріть, чи всі призначені ліки одержує хворий...

Я слухаю ці ширі відгу-ки, як колишній класний керівник Ірини Солонар, горджуся вихованкою на-шої школи.

З дому мені принесли па-нку, в якій зберігаються ма-теріали колишнього 10 «Б» класу Новоархангельської середньої школи. Перегля-даю письмові роботи своїх учнів. Ось твір «Моя май-бутня професія», написаний Ірою Солонар. З якою ціка-

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

вістю перечитую сьогодні ці рядки. «Чим мені подобає-ться професія лікаря? Перш за все своєю гуманністю, усвідомленням, що робити для людей хорошу справу, бачиши на їхніх обличчях здорову, веселу посмішку. Професія лікаря — це про-фесія людини, яка прагне всім своїм серцем відчутти біль іншої людини, допомог-ти їй втратити його».

Пройшло кілька років, звідколи писалась ця робо-та, і хай моя колишня вихо-ванка ще не лікар, серце моє радіє хороша людина зростає! Своє покликання Іра бачить в служінні хво-рим людям. Бо серце її сповнене добром і відчут-тям чужого болю. До золо-тої медалі за навчання у школі, диплома з відзнакою Уманського медичного хворі додають Ірині Вікто-рівні сердечні нагородки: «Спасибі вам, сестричко!»

Перший рік правдиво мо-лодий спеціаліст, та коли ви-никла потреба замінити старшу медсестру терапе-втичного відділення, завіду-юча відділенням Г. П. Ден-куш рекомендувала на цю посаду саме Ірини Солонар.

М. ШРАМЕНКО,

вчитель,

с-мт Новоархангельськ.

Овочів буде вдосталь

Свіжу городину реалі-зують у магазинах Доб-ровеличківки. Її відпра-вляють до райцентру го-родники колгоспу імені Котовського.

Нині у працівників го-родньої бригади гаряча пора. Вони виростили і реалізують державі ци-булю на перо. Розпочато

засів парників насінням

капуст, помідорів, бак-лажанів, перцю. У цьому році намічено вісімдесят процентів городниці виса-дити у відкритий ґрунт розсадою. Під овочі від-ведено ділянки з добри-ми попередниками — ба-гаторічними травами.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ

Десятикласниця Мали-ківської десятирічки Онуф-рійського району Ліда Чу-маченко просить повідомити, де можна здобути спе-ціальність викладача вироб-ничої праці і креслення в загальноосвітній школі.

При Уманському держа-вному педагогічному інсти-туті імені П. Г. Тичини є факультет підготовки учи-телів загальнотехнічних дисциплін і праці.

Строк навчання в інститу-ті — чотири роки.

Адреса вузу: 158900, м. Умань Черкаської об-ласті, вул. Карла Маркса, 2.

ЧИТАЧ ЗАСТЕРІГАЄ

БЕРЕЖІТЬ СВІЙ ДІМ

Про те, до чого при-

зводить порушення пра-вил пожежної безпеки, знає кожен. Однак по-жежі в житлових будин-ках нашого міста вини-кають періодично, хоча про безпеку часто нагаду-ють по радіо, по телеба-ченнях, в пресі.

Пожежа в будинку — це лихо. Вогонь без-жалю щипує за ліче-ні хвилини те майно, що набувалося роками. Час-то жертвами стають і люди.

Таке трапляється то-му, що ми не завжди ус-відомлюємо небезпеку вогню. Причинами поже-жі можуть бути куріння в ліжку, несправна піч, вклучені електроприла-ди тощо.

Так, 19 вересня мину-лого року у квартирі громадянки В. Бербот згоріли меблі. Причина — залишений без догля-ду кольоровий телевізор, ввімкнений в електроме-режу. Не дотримався правил пожежної безпе-ки при користуванні по-бутовими приладами і кіровоградська О. Оні-

КОЛИ НА ДОРОЗІ ОЖЕЛЕДЬ

Причиною багатьох до-рожно-транспортних при-год часто є невміння во-дія правильно оцінити до-рожні умови і вибрати від-повідний режим руху. Внаслідок цього, потрап-ляючи в небезпечне ста-новище, водії не можуть знайти з нього правиль-ного виходу.

Взимку скорочується світловий день. Знижує-ться температура повітря і, що найнебезпечніше для водіїв-початківців, об-мерзає проїжджа частина дороги.

Саме обледеніння про-їжджої частини стало при-чиною дорожно-транс-портних пригод, що тра-пились у січні з кірово-градським водієм Г. П. Канцураком і олександрій-цем В. Ф. Вавіянкіним.

У зимовий період воді-ям-любителям, особливо початківцям, слід уникати поїздки на автомобілі. Ін-женерно-технічному пер-соналу автопідприємств необхідно проводити з по-чатківцями теоретичні і практичні заняття з без-пекки руху. Водії з багатим досвідом роботи на транс-порті також не повинні стояти осторонь цієї спра-ви: роз'яснювати, допома-гати молодим. Особливу увагу треба звернути на режим гальмування на слизькій дорозі. Малодос-відчені водії здебільшого вибирають неправильний режим, що й призводить до дорожно-транспорт-них пригод. Так, житель обласного центру Л. П. Мица на власних «Жигу-лях», перевищивши швид-кість, різко загальмував, і машину занесло в дере-во.

Всього за останній мі-сяць на шляхах області сталося 6 аварій з тяжки-ми наслідками: один чо-ловік загинув, п'ятьох по-ранено. Факти, як бачите, свідчать самі про себе. Коли на дорозі ожеледь, треба бути дуже уважним, зібраним і обережним.

Ю. КОРОЛЬ, інструктор державто-інспекції управління внутрішніх справ обл-виконкому.

НА ЧЕСТЬ ГЕРОЯ-ЗЕМЛЯКА

Жителі села Червона Кам'янка гостинно зустрі-чали представників спор-тивних та дтсаафівських колективів Олександрійсь-кого району, які прибули сюди, щоб вшанувати па-м'ять героя-земляка М. Д. Захарченка і позмагатися за програмою зимового багатоборства ГПО.

На кросових дистанціях переможцями стали Вік-тор Біляев з радгоспу іме-ні Гагаріна та Тетяна Го-лобородико з колгоспу «Ленінський шлях».

Цікаво проходила бо-ротьба і на вогневому ру-бежі. Найкращі результа-ти в стрільбі показали Ми-кола Скібіцький з колгос-пу «Ленінський шлях» та Тетяна Дмитровська з колгоспу імені Фрунзе.

У підтягуванні на пере-кладні не мав собі рівних представник колгоспу іме-ні Володимира Ульянова Володимир Нікітенко, у віджиманні від гімнастич-ної лави перемогла бага-тоборка радгоспу імені Га-гаріна Любов Сидорська.

А найкращу суму очок в особистому комплексно-му заліку набрали Віктор Федоренко (радгосп імені Гагаріна) та Світлана Ку-зема (колгосп «Ленінсь-ким шляхом»).

У загальнокомандному заліку призерами стали представники радгоспу імені Гагаріна, колгоспів імені Фрунзе та «Ленінсь-ким шляхом».

В. ВОВК, голова Олександрій-ського райспорткомі-тету.

З ЕМБЛЕМОЮ «ОРЛЯТКИ»

На спортивних білях Знам'янського МПТУ № 8 закінчилися змагання з ба-гатоборства ГПО серед юнаріації профтехуч-лищ області. Майстерство мірянськ учасників Всес-оюзної військово-спортивної гри «Орлятки» — з 19 команд.

Перший залік — на по-гнєвому рубежі. Лідерство тут захопили вихованці Кіровоградського МПТУ № 8 та Олександрійського СПТУ № 1. Так кіровогра-дець Іван Тимченко набив 46 очок з 50 можливих. Та недоволі його випередив олександрієць Олександр Кирсаков — його резуль-тат (47 очок) був найви-щим. І все ж командою тут перемогли кіровоград-ці.

У секторі для метання гранати відзначились ба-гаторобці Знам'янці. В особистому заліку попере-ду теж їхній представник: — Володимир Привалов закінчив змагання з ре-зультатом 50 метрів.

Високий фізичний гарт, витривалість треба мати, щоб перемогти на кросо-вій дистанції. Успіху до-можесть лише той, хто постійно тренується, має розподілити свої сили на всіх етапах дистанції. Це ще раз довели учень Світловодського технічили-ща № 5 Андрій Ткачук та представник Гайворонсь-кого СПТУ № 5 Сергій Резніченко, які з розряд-ними результатами фіні-шували першими.

В комплексному заліку найбільшу кількість очок набрали багаторобці Кіро-воградського МПТУ № 8, другими були спортсмени Капітанівського МПТУ № 10, третіми — Олександрійського СПТУ № 1. Се-ред команд технічних об-ласті перемогли здобули ба-гаторобці Кіровоградсь-кого ТУ № 1.

Л. КОТОВ, інспектор обласного управління профтех-освіти.

РОЗКРИВАЮЧИ ВАШІ КОНВЕРТИ

боляче було Ніні Семенівні спостерігати на вулиці таку сцену: маленька дівчинка впустила додолу тістечко, а її мати, відкинула його но-гою геть. «Так неважливо, — пише автор, — ставлять-ся до нашого найбільшого багатства — хліба здебіль-шого ті, що самі не сіють і не жнуть»...

Ніби на противагу цим гірким рядкам В. Стах із головуватської районної газети адресує теплі сло-ва тим, хто сіє і збирає вро-жай. Молоді механізатори колгоспу «Україна» Голова-нінського району А. Тополь-ник і А. Варинський більше чотирьох років працюють на одному тракторі. Позмін-но закривають волюгу, про-водять міжрядний обробі-ток плантацій, сіють різні сільськогосподарські куль-тури. Клас частає пора ко-пання цукрових буряків, Олександр сідає за кермо РК-6, а Анатолій працює на гичкозбиральній машині БМ-6. Хлопці — комсомоль-ські активісти, ініціатори впровадження передових методів праці. Іздили в Ми-колайську область переїз-мети досвід роботи за єди-ним нарядом, нині ремоун-тують техніку до весни.

Два листи про передови-ків сільськогосподарського виробництва надійшли із Новоархангельського райо-ну. Читач С. Донець повідо-мля, що високими надоями молока від корови відзна-чається комсомольсько-мо-лодіжний колектив із кол-госпу «Червона комуна» (ланкова Любов Сорочіна, групкомсорг Любов Гевел), КМК колгоспу імені Будьо-ного (групкомсорг Микола Ліщинавський), а також Світлана Гера з колгоспу

центрі, вчився у тих же ви-кладачів, що і Юрій Олеша і Дем'ян Бедний, був одним із засновників популярної книжкової серії «Полум'яні революціонери», сам є ав-тором книг про генерала Карбишева, про відомих ви-нахідників і раціоналізато-рів. Письменник у свій час зустрічався з Н. К. Крупсь-кою, А. В. Луначарським, М. О. Семашком, О. Д. Ста-совою. Нині Л. Д. Давидов займається упорядкуванням збірок нарисів про ви-датних діячів Комуністичної партії і Радянської держа-ви.

У «Молодому комуністі» за 3 вересня минулого ро-ку було вміщено замітку «Україна... зупинку». Анало-гічну історію нині повідає нам кіровоградець І. Кова-ленко. Він пише, що зупин-ка «Авіапідприємств» (по-близь кінотеатру «Хроніка») то зникає, то зникає, залишаються тільки зрізані столи. Вельми незручно обладнана й зупинка «Пово-рот» на цій же лінії.

Транспортна проблема непокоїть і нашого громад-ського кореспондента з об-ласного центру С. Колесни-кова. Третій тролейбус, по-відомляє він, ходить коли-йому заманеться, незважа-ючи на те, що це основний вид транспорту, яким мо-жуть дістатися додому й на навчання мешканці студмі-стечка. А в тролейбусному управлінні зриви графіка руху пояснюють «нешасли-вою» кількістю (13) машин на маршруті... Редакції і чи-тачам, звичайно, хотілося б почути у відповідь на вис-ловлені зауваження серйоз-нішу відповідь.

Відділ листів і масової роботи редакції.

Під час проведення обласних особисто-командних змагань рибалок-любите-лів з підльодного лову риби.

Фото І. КОРЗУНА.

ПРО ЩО СПІВАЮТЬ ЗАХІДНІ «ІДОЛИ»?

Але аполітичність — також політика, бо зарубіжні популярні ансамблі мають певний вплив на своїх шанувальників. Саме на використання цього впливу для формування свідомості молоді спрямована вся індустрія розваг на Заході, а тому числі і популярна молодіжна музика. І молоді люди, піддаючись цій «музичній» обробці, усваюються від повсякденних проблем, втікають від боротьби за соціальну справедливість у вигаданий «диско-світ» — у примарний світ «щасття й радості». На рок-концерті у Флоренції, де були присутні десятки тисяч юнаків і дівчат, на запитання журналіста, чому вони сюди прийшли, давалися приблизно такі відповіді:

— Не морочте нам голів. Ми прийшли сюди танцювати, тому що тут добре.

В Мілані, в розпалі гучного святкового вечора, хтось із «гумором» вигукнув у мікрофон: «Хлопці, а пам'ятаєте, колись була така штука, як політика». І зал схвально й галасливо вітав таке «відкриття». Легковірні молодики, котрі ще не навчилися розбиратися, що й до чого, піддавшись новим віянням, насичуючись «тільки музикою», не розуміють, що індустрія розваг має такі ж гострі ікла, як і сам капіталістичний молох наживи і насильства.

Про аполітичність, відсутність будь-яких ідеалів свідчать назви естрадних ансамблів. Тут і «Літаючі ящірки», і «Мертві кролики», і «Скажена коняка»... А яких тільки масок не зодягають естрадні артисти, щоб здобути визнання буржуазної культури, а отже, щоб мати змогу

(Продовження. Поч. в «Молодому комунарі» за 21 січня н. р.).

сдержати гроші на рекламу, досягти популярності, без якої в західному світі існувати неможливо. Ось одна з таких масок:

... Величезний затемнений зал. Бенгальські свічки відкидають на стінки рожевуваті полиски. Раптом проміння люмієра розтинає напівлі сцену і зупиняється на... гільйотині, під якою непорушно лежить людина. Гострий блискучий ніж повільно опускається на жертву. Ще мить — і кінець. На обличчях тих, котрі сидять у залі, з'являється жах. Ось уже хтось забився в істеричі... Втім, не треба брати близько до серця моторошну картину. Так досить часто починає свої виступи на концертах співак Еліс Купер. Ще донедавна він був зіркою першої величини у світі рок-музики. Жіночий псевдонім, одяг молоденької кокетки — його візитна картка. Спектакль цинізму й абсурду — основний коник цього «музиканта». Нерідко Еліс Купер виходить до глядачів із двометровою змією на спині. Можна спробувати звернути на себе увагу й інакше. Для цього бас-гітарист Сід Вішес, який провів рік у коридорах англійських відомств по працевлаштуванню, намагався покінчити життя самогубством. Це справді зробило його особою популярною, хоч у подібних випадках ефект досягається далеко не завжди. Нещадно експлуатований бізнесом розваг, він загинув від зловживання наркотиками...

Якщо хтось все-таки намагатиметься протестувати проти насилля буржуазного світу — йому «підуть назустріч». Характерний приклад — музика панків. Вона була використана буржуазною пропагандою, щоб відвернути

обурення мас від справжніх винуватців того важкого становища, в якому опинилися мільйони людей, котрі не мають роботи, житла, засобів до існування. Це, до речі, стало ще одним приводом для виправдання культу жорстокості і насильства, нестримного зростання злочинності і наркоманії — природною агресивністю молоді.

У музиці панків чітко відбивалася їхня позиція: «Відповімо насиллям на насилля!» Пан-рок починав з протесту — протесту проти всіх і вся. Як відзначалося в журналі молодих англійських комуністів «Челленджер» («Вік-лик», 1979, № 49), одним

з найважливіших аспектів стилю панк було те, що «він кинув виклик існуючому музичному бізнесу». Але до чого це привело? Їхні пісні короткі, швидкі, брудні й голосні, — нігілістичні за смаком і технічно банальні, — писав про панк-ансамблі музичний критик Себастьян Фолкс. Панки — теж не логано, — вважають верховоди духовного занепаду на Заході. Хай заперечують усе, хай не слухають нікого! Тільки б не почули пісень протесту.

(Закінчення буде).

Завжди з успіхом виступає перед глядачами міста і району солістка самодіяльного вокально-інструментального ансамблю «Голубий експрес» Наталя Панченко, ВІА працює при Знам'янському міському Палаці культури залізничників. Фото Р. ФУРСИ.

МУЗИЧНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

«Дві сторони гори» — так називається пластинка популярного естонського співака Тінніса Мягі, яка має вийти на початку 1984 року. У неї увійшли пісні, музику і вірші до яких написав сам Мягі, а такою композиції Р. Блекмора, Б. Сігера, Е. Преслі.

У Фонд миру вирішив передати свій гонорар за виступ у традиційній радянській телевізійній програмі «Нічорічний аттракціон» Джанні Моранді. Так відомий італійський співак висловив свою громадянську позицію в світовому марші борців за мир.

У Канаді з успіхом пройшли гастролі народної артистки УРСР Софії Ротару і ансамблю «Червона рута». Українські артисти виступали в рамках культурної програми радянського павільйону міжнародної виставки «Людина та її світ».

Заслужена артистка ЧССР, лауреат багатьох міжнародних конкурсів Гелена Вондрачкова, котра виступає на сцені майже 20 років, досі бере уроки співу. Артистка вважає, що безперервне вдосконалення майстерності допомагає уникнути небезпечної віри у власну неперевершеність.

Ні, в цьому матеріалі не йтиметься про те, що сталося з яблуком і жінкою задрощі, що стали приводом Троїцької війни. І древні греки тут ні про що...

До редакції надійшов лист від юнаків і дівчат в якому вони заперечували нас відвідати їхню дискотеку.

Шоправда, нам тільки

і стійкий шар пляюки на підвіконнях свідчили про те, що давно вже приміщення без хорошого господаря. Недавно, тут проводився ремонт, повідомляють автори листа редакції, але, як виявилось, тут два місяці пішло на те, щоб замурувати двоє дверей. Усього навсього...

Ці факти ми попросили

там червоного кутка залізничників, ми шим приміщенням майже не користувався — старе, холодне, незатишне. До того ж, у місті чотири будинки культури.

На запитання, чи знає щось початковий залізничної станції про існування дискотеки у забутому всіма клубі, він відповів ствердно і пояснив:

— Є у нас один пенсіонер-ентузіаст, колишній художник керівник залізничного клубу Іванович Сергієнко. Він колись бudoвав його, він і працював у ньому до закриття. Знайшла до нього дорогу молодь, умовили, щоб відчинив їм своє приміщення.

Мені і другому секретареві РК ЛКСМУ Сергієні Войлану такий стан справ видався ненормальним. По-перше не можна збирати підлітків на вечори без організатора, без нагляду дорослих. По-друге, про який змістовний відпочинок молоді у такому, вибачайте, балагані можна говорити? Батарей порожніх пляшок на сцені — тільки підтвердження тому.

У місті працює кілька дискотек, кінотеатри, клуби, у вихідні організовуються вечори відпочинку у Палаці культури. А коли вже молодь і хоче відпочивати у цьому дискотеку, то, наперед, треба створити тут необхідні умови.

Л. ЯРМОЛЕНКО.
м. Новоукраїнка.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Яблуко розбрату

не вдалося потанцювати, послухати музику і познайомитися з диск-жokeм цієї дискотеки (про яку до нашого приїзду, до речі, ні в райкомі комсомолу, ні у райвідділі культури нічого не знали), бо напередодні у хлопців вкрали апаратуру, і поки відділ внутрішніх справ розпитував сліди злочини, вечірні танці не проводились. Та, незважаючи на всю драматичність обстановки, ми з другим секретарем Новоукраїнського РК ЛКСМУ С. Войланом мали достатньо часу для вивчення інтер'єру улюбленого місця відпочинку юних жителів залізничного кутка м. Новоукраїнки.

Справді, у холодному і напівтемному приміщенні з примітивним «світломаскуванням» на вікнах, з обшарпаними порт'єрами на сцені було й справді незатишно. Брудна, стерта підлога, павутиння по кутках

прокоментувати початковий стан залізничної станції Віктора Гавриловича Болдурата (бо саме на балачці залізничників знаходиться цей так званий «клуб» — тут же його іменують скромніше — червоним кутком). У цьому році, пояснив він, розпочнеться будівництво нового приміщення залізничного вокзалу — проект уже затверджено, кошти виділено. Тому тимчасово в колишньому клубі розмістяться службові приміщення та зал для пасажирів (саме з цією метою замурували двері у так званому «танц-залі» і провели необхідні ремонтні роботи у другій половині). Перед новим вокзалом, згідно проекту, на місці колишнього клубу буде припоказальна площа, тому ремонтувати його немає рації.

— Та й для кого? — дивується Віктор Гаврилович, — з того часу, як відкрили клуб і влаштували

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ПТИЦА СИНЕЕ КРЫЛО

Слова Л. Козлової
Музика М. Муромова

Это было или не было?
А и было, так прошло.
Прилетела, села на руку
Птица — синее крыло.
Ночь была такая звездная,
И кругом стояла тишь.
И спросила птица синяя:
«Что неслесло глядишь?»
— Не смеется мне,
не плачется.
Не живет, как жилось,
А всею виной красавица.
Что живет со мною врозь.
Отвечала птица: «Выручай!
Свадьбу скорую готовь.
Но сперва скажи
красавице,
Чем ответишь на любовь?»
— У меня ни гроша
медного,
Ни удечки, ни копей.
А всего-то — воля боляча
И осталась у меня.
Я отдал бы ей сокровища.
Раздобыл бы соборей —
Только воля, только
волюшка
для меня всего милей.
И сказала птица синяя:
«Как надумал, так живи.
Если выбрал волю
польную, —
Оставайся без любви».
Это было или не было?
А и было, так прошло.
С той поры
не возвращается
Птица — синее крыло.

«Молодой комунар»
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

ВН 04042.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,6 друк. арц. Іллюстр. 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 110. Тираж 58075.

Газета виходить в вівторок чотирь і суботу.

Друкарня Імени Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.